

Sygn. akt VI ACa 972/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marcin Łochowski (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Stefańska

SA Marcin Strobel

Protokolant: protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko (...) Związkowi (...) w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt XXV C 1508/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od Z. S. na rzecz (...) Związku (...) w W. kwotę 2.070 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 972/15

UZASADNIENIE

Z. S. wniósł przeciwko (...) Związkowi (...) pozew o ochronę dóbr osobistych, domagając się od pozwanego złożenia oświadczenia o treści: „Zarząd (...) Związku (...) przeprasza Z. S., za to że wskutek późnej zmiany terminu odbywania (...) w pływaniu w 2013 roku, uniemożliwiony został występ Z. S. w pełnym wymiarze Mistrzostw” oraz zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł, płatnej na rzecz Fundacji (...).

Powód wskazał, iż na skutek zmiany terminu zawodów „ (...)”, których powód miał być uczestnikiem, dokonanej przez Prezydium (...) Związku (...), tj. z 19 – 21 lipca 2013 r. na 22 – 24 lipca 2013 r., doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci pogwałcenia jego prawa do rozwoju kariery sportowej, ze względu na niemożliwość wzięcia udziału w zawodach w pełnym wymiarze w nowym terminie, co ma bezpośrednie przełożenie na brak powołania do kary narodowej i niemożliwość udziału w zawodach mistrzowskich międzynarodowych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami procesu.

Sąd I instancji ustalił, że powód uprawia pływanię w klubie sportowym (...) oraz startuje w zawodach pływackich organizowanych m.in. na szczeblu krajowym przez pozwanego. Powód miał wystartować w (...) ((...)) w pływaniu w roku 2013, których termin został ustalony w dniu 10 października 2012 r. przez zarząd (...) Związku (...) na 19 – 21 lipca 2013 r. Termin ten pokrywał się z terminem zawodów (...) ((...)) organizowanych w dniach 14 – 19 lipca 2013 r. w U.. Podczas Krajowego Zjazdu PZP w dniach 20 – 21 października 2012 r. dokonano wyboru nowego zarządu PZP. Dnia 29 listopada 2012 r. na stronie internetowej pozwanego opublikowano kalendarz imprez 2013, gdzie potwierdzony został termin 19 – 21 lipca 2013 r. jako termin rozegrania „ (...)”.

Rodzice powoda, mając na uwadze ustalony termin zawodów „ (...)”, zaaranżowali wyjazd powoda do szkoły pływackiej w U., poprzedzony obowiązkowym dla zagranicznych uczniów udziałem w obozie przygotowawczym do roku szkolnego, który miał się odbyć w dniach od 21 lipca do 16 sierpnia 2013 r. W dniu 21 lutego 2013 r. W. S. (ojciec powoda) otrzymał informację potwierdzającą możliwość wyjazdu do (...) w dniach od 21 lipca do 16 sierpnia 2013 r. W dniu 4 marca 2013 r. W. S. otrzymał potwierdzenie zakupu biletów lotniczych dla siebie i dla Z. S. na lot do J. w (...) na dzień 22 lipca 2013 r.

W dniu 6 marca 2013 roku Prezydium Zarządu PZP podjęło decyzję w formie uchwały o zmianie terminu (...) w D. z 19 – 21 lipca 2013 r. na 22 – 24 lipca 2013 r. Przyczyną zmiany terminu było umożliwienie zawodnikom, którzy uzyskaliby prawo do udziału w międzynarodowych zawodach (...), również prawa uczestniczenia w zawodach (...) w D.. Natomiast, kwalifikacja zawodników do udziału w zawodach (...) nastąpiła dopiero podczas Mistrzostw Polski rozgrywanych w O. w czerwcu 2013 r. Powód kwalifikacji na zawody (...) nie uzyskał.

Powód i jego rodzice próbowali pogodzić udział powoda w „ (...)” w nowym terminie z wyjazdem do (...). Ostatecznie powód wziął udział jedynie w pierwszym z trzech dni „ (...)”, a do (...) poleciał wraz z ojcem w innym możliwie najpóźniejszym terminie, po zmianie terminu wylotu. Z D., po pierwszym dniu „ (...)”, powoda odebrał ojciec, aby powód zdążył na samolot. W. S. dokonał zmiany w zakupie biletów lotniczych do (...), zmieniając termin lotu na 23 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Według art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Wyliczenie dóbr osobistych osób fizycznych w art. 23 k.c. nie jest wyczerpujące. Pod pojęciem „dóbr osobistych” rozumieć należy indywidualne wartości świata uczuć oraz stanu psychicznego człowieka, będące wyrazem odrębności fizycznej lub psychicznej jednostki, powszechnie akceptowane w społeczeństwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 640/09). Opowiadając się za koniecznością obiektywizacji dóbr osobistych, wskazywano, że poszukiwanymi obiektywnymi kryteriami są oceny społeczne, wynikające z istniejącej świadomości prawnej, zasad współżycia społecznego i zasad moralnych, a także element pewnej typowej, przeciętnej reakcji, co uzasadnia ochronę tylko typowego interesu, a nie interesu ujętego indywidualistycznie.

Naruszenie dobra osobistego polega już na samym przekroczeniu zakreślonej w art. 24 § 1 k.c. granicy zagrożenia dobra osobistego, ale dla powstania roszczenia uprawnionego konieczna jest bezprawność. Konstrukcja domniemania bezprawności wyrażona w tym przepisie przenosi jednak ciężar dowodu braku bezprawności na podmiot naruszający sferę zakreśloną treścią osobistych praw podmiotowych. Bezprawnym zaś jest każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających takie działanie.

W ocenie Sądu I instancji, wskazywane przez powoda prawo do rozwoju kariery sportowej, można zakwalifikować jako dobro osobiste człowieka, pomimo, że nie jest ono wprost wymienione w art. 23 k.c., ze względu na fakt iż katalog dóbr osobistych nie jest enumeratywny, a wręcz podlega ciągłemu i znacznemu rozszerzaniu. W niniejszej sprawie doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci ograniczenia mu prawa do rozwoju kariery sportowej przez dokonanie

zmiany „kalendarza imprez 2013 – pływanie” przez Prezydium (...) Związku (...) w ten sposób, że przesunięto termin odbycia się zawodów „ (...)”, w których startował powód z 19 – 21 lipca 2013 r. na termin 22 – 24 lipca 2013 r. Uniemożliwiło to powodowi wzięcie udziału w zawodach w pełnym wymiarze, tj. w drugim i trzecim dniu, ze względu na kolizję nowego terminu zawodów z terminem jego wcześniej już zaplanowanego wyjazdu do (...).

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się jednak w naruszeniu dobra osobistego powoda bezprawności. Przepis art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 176) nadaje wyłączne prawo polskiemu związkowi sportowemu m.in. do ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek. Uprawnienie to jest oczywistą i naturalną pochodną naczelnej zasady monopolu polskich związków sportowych w danym sporcie, w którym prowadzi ten związek swoją działalność. W świetle tego przepisu (...) Związek (...) miał prawo do władczego ustalania zasad organizacji przebiegu współzawodnictwa sportowego w 2013 r., w tym do ustanawiania kalendarza imprez sportowych na dany rok. Organizowaniem i prowadzeniem współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w sporcie pływackim oraz uchwalaniem regulaminów dotyczących sportu pływackiego w Polsce (o ile nie zostały one zastrzeżone do kompetencji innych władz) zajmuje się zarząd (...) Związku (...) (§ 11 ust. 1, § 27 ust. 23 Statutu PZP). Zarząd PZP składa się z 13 – 17 osób stosownie do uchwały Krajowego Zjazdu, w tym Prezesa Związku i 12 – 16 członków zarządu wybranych przez Krajowy Zjazd (§ 26 ust. 1 Statutu PZP). Zarząd PZP konstituuje się na pierwszym po wyborach zebraniu, wybierając ze swego grona 2 – 3 wiceprezesów oraz członków Prezydium, którzy wraz z Prezesem Związku tworzą Prezydium Zarządu Związku (§ 26 ust. 4 Statutu PZP). Prezydium Zarządu PZP kieruje działalnością Związku pomiędzy zebraniem Zarządu (§ 28 ust. 3 Statutu PZP). Prezydium Zarządu przysługują pomiędzy posiedzeniami Zarządu uprawnienia Zarządu z wyjątkiem uprawnień określonych w § 27 ust. 3, 7, 9, 11, 13, 19, 20, 21, 22, 23, 24 i 32 (§ 28 ust. 6 Statutu PZP). Uchwalenie kalendarza imprez sportowych na dany rok nie jest wyszczególnioną w Statucie kompetencją Zarządu (...) Związku (...) (§ 27 Statutu PZP). Według Sądu I instancji, nie można podciągnąć czynności „Uchwalenia kalendarza imprez sportowych” pod punkt 23 z § 27 Statutu PZP, który brzmi, iż do kompetencji Zarządu należy uchwalenie wszelkich innych niż wymienione regulaminów dotyczących sportu pływackiego w Polsce, o ile nie zostały zastrzeżone do kompetencji innych władz, ze względu na fakt, iż „kalendarz” nie jest „regulaminem”. Kompetencją Zarządu PZP do uchwalenia kalendarza imprez sportowych na dany rok, można wysnuć z obowiązku Zarządu do realizowania jednego z głównych zadań (...) Związku (...), czyli organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w sporcie pływackim. Pod pojęciem organizacji kryje się planowanie i koordynowanie poszczególnych etapów jakichś działań, stąd, zdaniem Sądu Okręgowego, uchwalenie kalendarza imprez, jest czynnością zarządu w ramach wykonywania jego zadań w związku z organizacją współzawodnictwa sportowego. Uchwalenie zmiany „kalendarza imprez na rok 2013 – pływanie” mogło zostać dokonane przez Prezydium Zarządu PZP na podstawie § 28 ust. 3 i § 28 ust. 6 Statutu PZP a contrario. Zmiana terminu przedmiotowych zawodów odbyła się więc zgodnie ze statutem pozwanego, w ramach kompetencji przysługujących prezydium zarządu pozwanego. Sąd I instancji zwrócił także uwagę, iż zmiana kalendarza imprez 2013 – pływanie dokonana została na cztery miesiące przed odbyciem się tych zawodów, a więc nie był to termin krótki, zaś przesunięcie terminu dotyczyło tylko 3 dni. Działaniu pozwanego w tej kwestii nie można więc zarzucić sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę fakt, iż udział w zawodach organizowanych przez pozwanego jest na zasadzie dobrowolności. Uczestnicy decydując się na wzięcie w nich udziału są zobligowani podporządkować się do reguł ustalanych przez organizatora.

Powództwo nie zasługiwało zatem na uwzględnienie bowiem działanie pozwanego nie było bezprawne, co w konsekwencji wyłącza ochronę udzielaną na podstawie art. 24 k.c. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez: 1) dokonanie ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym oraz błędne wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających wskutek błędnego ustalenia stanu faktycznego przez: a) przyjęcie, że powód uprawiał pływanie w klubie sportowym (...), podczas gdy powód uprawiał pływanie w ramach obowiązkowych zajęć szkolnych w publicznej szkole sportowej, w której funkcjonowała sekcja

klubu sportowego (...), czego konsekwencją stało się uznanie przez Sąd I instancji, że udział Powoda w zawodach (...) był dobrowolny, podczas gdy w rzeczywistości wynikał z obowiązków ucznia publicznej szkoły sportowej; b) przyjęcie bezosobowej formy ustaleń odnośnie opublikowania w dniu 29 listopada 2012 r. kalendarza sportowego potwierdzającego pierwotny termin zawodów (...) i określającego D. jako miejsce ich rozegrania, podczas gdy należało wskazać nowy zarząd pozwanego jako organ dokonujący tych czynności; c) przyjęcie, że pozwany działając przez prezydium zarządu miał kompetencje do podjęcia uchwały o zmianie terminu zawodów (...), podczas gdy podjęcie uchwały o zmieniającym Regulamin (...) terminie należy do wyłącznej kompetencji zarządu, oraz, że zmiana kalendarza nie jest zmianą regulaminową podczas gdy szereg dowodów wskazuje na stanowisko odmienne; d) nierozpoznanie przez Sąd I instancji zarzutu naruszenia § 16 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 11 pkt 1 Statutu PZP, tj. że pozwany naruszył prawo powoda do udziału w (...), podczas gdy zarzut taki jako świadczący o bezprawności działań pozwanego został przez powoda sformułowany w pozwie i dowiedziony w trakcie postępowania; e) błąd w ustaleniach przez brak dostrzeżenia przez Sąd I instancji bezspornej pomiędzy stronami i przyznanej wprost przez pozwanego jego wyłącznej winy w zakresie zmiany terminu (...) w szczególności nie dostrzeżenie winy i odpowiedzialności pozwanego za zaniedbania, niedbałość i brak należytej staranności w wykonywaniu swoich zadań; 2) przekroczenie zakresu swobodnej oceny dowodów i zaniechanie wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego przez: a) zignorowanie przez Sąd I instancji istniejących w zgromadzonym materiale dowodowym sprzeczności w tym w zeznaniach pozwanego, w szczególności nieustalenie, że twierdzenia i argumenty pozwanego prezentowane przed wytoczeniem powództwa różnią się od twierdzeń i argumentów prezentowanych przez pozwanego podczas procesu; b) uznanie przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań przesłuchanego w charakterze strony pozwanej J. K., podczas gdy z materiału dowodowego można wysnuć wniosek odmienny; c) zignorowanie przez Sąd I instancji sprzeczności w materiale dowodowym i zeznaniach świadka J. W.; d) uznanie przez Sąd I instancji skutków, jakie zmiana terminu (...) wywołała w czerwcu 2013 r. jako argument uzasadniającego podjęte w marcu 2013 decyzje o zmianie (...), a więc pomylenie skutków z przyczyną;

- art 219 k.p.c. w zw. z art. 6 k.p.c. przez oddalenie wniosku powoda o połączenie spraw o sygn. akt XXV C 1512/13 oraz XXV C 1508/13 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, podczas gdy zasada ekonomiki procesowej przemawia za jego dopuszczeniem, a także z uwagi na mogące powstać trudności w prawidłowym wyrokowaniu co do spraw, które dotyczą tego samego stanu faktycznego;

- art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 224 k.p.c. oraz art. 299 k.p.c. przez oddalenie wniosku powoda o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 18 lutego 2015 roku i wyznaczenie nowego terminu, co uniemożliwiło przedstawicielowi ustawowemu powoda ustosunkowanie się do zeznań świadków oraz wyjaśnień strony pozwanej wezwanych na rozprawę w dniu 18 lutego 2015 r.;

- art. 23 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji, iż działanie pozwanego naruszyło także dobra osobiste w postaci prawa do nauki, godności osobistej oraz zaufania do pozwanego, będącego polskim związkim sportowym, pełniącego powierzoną mu przez Ministra Sportu i Ministra Edukacji Narodowej funkcję władzy publicznej polegającą na organizacji współzawodnictwa sportowego młodzieży;

- art. 24 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż działanie pozwanego dotyczące zmiany terminu (...) nie było działaniem bezprawnym, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że naruszone przez pozwanego dobra osobiste powoda nie podlegają ochronie.

W konsekwencji, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Stan faktyczny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie jest zresztą sporny. Nie można się jednak zgodzić z częścią dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej, a przyczyn oddalenia powództwa trzeba, według Sądu Apelacyjnego, poszukiwać na innej płaszczyźnie.

Powód powiązał naruszenie dóbr osobistych w postaci prawa do rozwoju kariery sportowej (a w apelacji także w postaci prawa do nauki, godności osobistej oraz zaufania do pozwanego) z zachowaniem pozwanego, polegającym na zmianie terminu (...) ((...)) w D. z 19 – 21 lipca 2013 r. na 22 – 24 lipca 2013 r., co z uwagi na wcześniej zaplanowany wyjazd powoda do (...) uniemożliwiło mu wzięcie udziału w drugim i trzecim dniu zawodów. Doprowadziło to – zdaniem skarżącego – do „wypadnięcia” powoda z kadry narodowej i niemożności wzięcia udziału w zawodach międzynarodowych. Według Sądu Apelacyjnego, tak zakreślony bezsporny stan faktyczny jest wystarczający do oceny zasadności dochodzonego w sprawie roszczenia.

Nie negując stanowiska Sądu Okręgowego co do istnienia dobra osobistego w postaci prawa do rozwoju kariery sportowej, jako elementu samorealizacji jednostki, nie można zgodzić się z dorozumianym założeniem Sądu I instancji, że między kwestionowanym zachowaniem pozwanego a następstwami w sferze kariery sportowej powoda, a także szerzej – w związanym z tym jego stanie psychicznym, istnieje adekwatny związek przyczynowy. Nie budzi bowiem wątpliwości, że rozważania o odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych są aktualne jedynie wówczas, gdy między następstwem w postaci naruszenia tych dóbr a zachowaniem podmiotu, któremu naruszenie się zarzuca istnieje adekwatny związek przyczynowy. Brak tego związku czyni bezprzedmiotowymi wszelkie dywagacje dotyczące odpowiedzialności danego podmiotu za naruszenie dóbr osobistych, rodzaju naruszonych dóbr lub bezprawności działania.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle poglądów przeważających wśród przedstawicieli nauki prawa, konstrukcja związku przyczynowego w prawie polskim opiera się na teorii adekwatnego związku przyczynowego. Zatem, prawnie doniosłe są tylko takie przyczyny, które normalnie powodują określone skutki. Chodzi przy tym o przyczyny, które w typowych sytuacjach, powodują skutki oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. W kategoriach podmiotowych należy wskazać na brak powiązania kwestii związku przyczynowego ze świadomością tego związku u osoby, której odpowiedzialność się rozważa. Związek ten, bowiem jest okolicznością obiektywną, niepowiązaną z przewidywalnością (zob. T. Wiśniewski w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 2005, s.65-67).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie wzięcie udziału przez powoda w drugim i trzecim dniu (...) nie zostało spowodowane zmianą terminu tych zawodów, ale było następstwem suwerennej i niezależnej decyzji powoda i jego rodziców o wyjeździe do (...). Nie ulega przecież wątpliwości, że powód mógł dokonać odmiennego wyboru i uczestniczyć w całych zawodach, a wówczas nie nastąpiłyby wskazywane jako podstawa powództwa negatywne skutki w sferze kariery zawodowej skarżącego. Tym samym, następstwa te nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z dokonaną przez powoda zmianą terminu zawodów (...). Innymi słowy, nie jest zwykłym, normalnym następstwem zmiany terminu zawodów sportowych dokonany przez związek sportowy nie wzięcie udziału w tych zawodach przez osobę, która decyduje się na wyjazd zagraniczny w terminie tych zawodów, nawet jeżeli wyjazd ten został zaplanowany jeszcze przed zmianą terminu zawodów. Decyzja o wyjeździe zagranicznym bowiem ten związek zrywa. Nie jest zatem tak, że zawsze za każdą życiową niedogodność i dyskomfort związany z dokonywaniem wyborów można przypisać odpowiedzialność osobie trzeciej.

Skoro między zachowaniem pozwanego a następstwami w sferze kariery sportowej powoda brak jest związku przyczynowego, to oczywiste jest, że pozwanemu nie można przypisać odpowiedzialności za skutki tych następstw dla dóbr osobistych powoda. W konsekwencji, zaskarżony wyrok nie narusza art. 23 i 24 k.c., a sformułowane na tej płaszczyźnie zarzuty apelacyjne są nietrafne.

Chybione są wobec tego zarzuty apelacji dotyczące ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, skoro dotyczą okoliczności niemogących mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (zob. art. 227 k.p.c.). Nie sposób w szczególności przyjąć, aby ustalenia dotyczące miejsca uprawiania pływania przez powoda lub „przyjęcie bezosobowej formy ustaleń odnośnie opublikowania w dniu 29 listopada 2012 r. kalendarza sportowego” mogły mieć wpływ na wynik postępowania.

Podobnie ewentualne naruszenie art. 219 k.p.c., a więc niepołączenie niniejszej sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia z inną sprawą, nie mogło mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Zatem i ten zarzut apelacji musi być uznany za bezzasadny.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 214 § 1 k.p.c., zgodnie z którym rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyczyć. Powód w dniu 4 lutego 2015 r. (k.310) złożył pismo, w którym wniósł o zmianę terminu rozprawy wyznaczonego na dzień 18 lutego 2015 r. z uwagi na zaplanowany jeszcze w czerwcu 2014 r. wyjazd na ferie zimowe. Sąd Okręgowy wniosku tego nie uwzględnił i ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania przedstawiciela strony pozwanej (k.318).

Należy podkreślić, że termin rozprawy w dniu 18 lutego 2015 r. został wyznaczony na posiedzeniu w dniu 10 października 2014 r., na którym był obecny pełnomocnik powoda oraz jego przedstawiciel ustawowy – ojciec W. S. (k.221, 226). Żaden z nich nie zgłaszał wówczas zastrzeżeń co do terminu wyznaczonego na dzień 18 lutego 2015 r., chociaż wiedzę o planowanym terminie wyjazdu W. S. posiadał co najmniej od dnia 11 czerwca 2014 r. (k.307-308). W tym stanie rzeczy złożenie wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 18 lutego 2015 r. na dwa tygodnie przed terminem rozprawy było zachowaniem nielojalnym, naruszającym dobre obyczaje (art. 3 k.p.c.). Co więcej, wyjazd na ferie nie jest w rozumieniu art. 214 § 1 k.p.c. „zdarzeniem nadzwyczajnym”, ani „przeszkodą, której nie można przewyżyczyć”, czyli zdarzeniem, na które strona nie ma wpływu. Brak było zatem bezwzględnej przyczyny do odroczenia rozprawy. Tym samym, stosownie do treści art. 302 § 1 k.p.c. Sąd I instancji był uprawniony do ograniczenia dowodu z przesłuchania stron wyłącznie do przesłuchania przedstawiciela pozwanej.

Nie mogą również odnieść skutków zarzuty dotyczące oceny zachowania strony pozwanej, polegające na zmianie terminu spornych zawodów, jako bezprawnego. Wobec przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że brak jest adekwatnego związku przyczynowego między zmianą terminu zawodów (...), a następstwami nie wzięcia przez powoda udziału w 2. i 3. dniu tych zawodów na płaszczyźnie kariery sportowej, to rozważania dotyczące zgodności z prawem decyzji strony pozwanej o zmianie terminu zawodów są bezprzedmiotowe. Nadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, postępowanie o ochronę dóbr osobistych co do zasady nie może być wykorzystywane jako swoiste narzędzie kontroli prawidłowości decyzji organizacyjnych związku sportowego.

W tym stanie rzeczy zbędne jest również odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji. Z tych względów, należy uznać, że powództwo było bezzasadne, a zaskarżony wyrok – wbrew zarzutom apelacji – odpowiada prawu. Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

Nadto, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.070 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.